

Предраї Бјелошевић

ПАЛЕТОМ МРАКА

ЉУДИ, КОМЕ ДА СЕ ПРИКЛОНИМ

Човјек и још један човјек су људи
човјек и још један човјек
ријетко се виђају заједно

Човјек и још један човјек су људи
мноштво људи је чопор
чопор јединством застрашујућим дјелује

На људе

Људи су само човјек и још један човјек
стојим између људи и чопора
коме да се приклоним

Људима
што у својој разњежености посташе жене
Чопору
што у свом режању на људе
поста погубан за народ

ПРЕОДИЈЕВАЈУЋИ СЕ У СВЕ

Вода гргољећи отиче
а ријека
још је ту

Обалама ослоњена
на плећа старца
што бодре
воду која протиче

Вода
што протиче
односи обале ријеке
као старци
у себи
своје недосањане снове

Видиш Душо

Тако се и наше обале
све држећи се за руке
вјековних корјенова
све сунце живота славећи

Претварају у Ријеку
Преодијевају у Све

ЦВЈЕТОВИМА У ВАМА

Мир цвјетовима у вама и са вама
мир цвјетовима са обје стране ријеке

Мир цвјетовима подводног растиња
мир небеским цвјетовима што скривају се
иза магле подјетињилих облака

Мир времену са временом прошлих дана
нанизаним у сјетну бројаницу човјечанства

Мир васељени угроженој сновима цвјетова
сред звјездане руже ноћи у нашем оку

Мир заслијепљеном погледу цвијетног сопства
латицама мноштва опијеним горчицом потребе
за свеколиком промјеном

Мир цвјетовима са обје стране ријеке живота
која још блиста
на брзацима преосталог времена

ПАЛЕТОМ МРАКА СВЈЕТЛОСТИ

Владимиру Величковићу

Животе – смрти у покрету.
Травко зањихана. У оку вртлара косца.

Омчо. Опомено ледна.

Што неумољиво слиједиш мету.
Сјенком наде. Дуж обезличених предјела.

Слућена ријечи. Из уста мрца што пријети.
У лику пацова. Кербера. Орла.

На степеништу анђеоски поузданом.
Вјешала. Подигнута за људске снове.

Ту. Звијери језом фитиљ пале. У нама.
Бескрај да сагоријева док блиста тама.

А Дан чист. Бјелином папира осунчан.
Линијама духа. Уз вјетар брижне оштрине.

Над њим Мрак. Господар свјетлости бдије.
И тмуша.

Водом гргоље звјездолике капље васељене.
Очински такнуте дахом. Црног мислећег туша.

(Прољећа 2006, Након изложбе црцнежа у Бањој Луци)

ПЕТАК

Ако ме неко тог дана примијети
нека ми слободно приђе и подсј
ети да је Петак и да сам два нар
една дана слободан да будем св
ој и мртав за околину Захваљују
ћи тој пажњи можда ћу већ сутр
а озарен суботом славити и у не
дјељу и то све због мајчице ноћ
и која ме сваке суботе чека раш
ирених руку и на звјезданом ћи
лиму држи до јутра да бих јој по
ко зна који пут причао успаванк
у о Петку у ког искрено вјерујем
јер је одувијек за мене имао најв
ише људског разумијевања мада
сви тврде да је четвртаст ћошкас
т црн и да не слути добру +++++